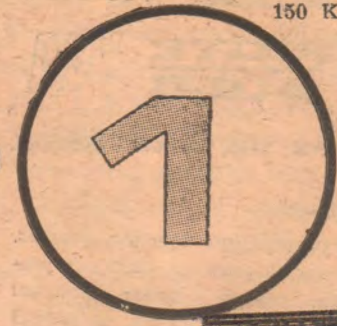
TÜRKİYE SOLU

150 KURUŞ

5 NİSAN 1971

PROLETER DEVRIMCI ORGUT IÇIN

ÇAĞIMIZDA, İŞÇİ SINIFININ VE YOKSUL KÖYLÜLÜĞÜN DAMGASINI TAŞIMAYAN HERHANGİ BİR İLERİ ATILIM, GERÇEK DEVRİM OLAMAZ: ANA GÖREVİMİZ, PROLETER DEVRİMCİ ÖRGÜTÜ YARATMAKTIR.

GERÇEK PROLETER DEVRİMCİ ÖRGÜTÜ KURMA GÖREVİMİZİ NE KADAR ÇABUK YERİNE GETİRİRSEK, BÜTÜN ULUSAL SINIF VE ZÜMRELERİN KATILACAKLARI GÜÇBİRLİĞİ, O ÖLÇÜDE SAĞLAM KURULACAKTIR.

MİHRİ BELLİ

1967 yılı Kasımında **Türk Solu**,nun ilk sayısı çıktı. Bu haftalık siyasî gazete iki yılı aşkın bir süre yayınına devam etti ve, son birkaç sayısı hariç, tutarlı bir proleter devrimci çizgi izledi. **Türk Solu**'nun siyasî çizgisini saptayanlar, bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu olarak kabul eden, bu kılavuzu Türkiye gerçeklerine uygulama çabasında proleter devrimcilerdi. Bunlar, sosyalist akım içinde beliren her türlü oportünist eğilime karşı durdular. Bunlar, devrimci proleterya hegemonyasının şart olduğunun bilincindeydiler. **Türk Solu**'nun ilk sayısının «Neden çıkıyoruz ?» başlıklı başyazısında şöyle denmektedir :

«Türkiye gibi bir ülkede, öteki devrimci güçlerin önemini (...) küçümsememekle birlikte, biz, demokratik devrimde olsun, onu izleyecek olan sosyalist devrimde olsun, kent ve köy proleteryasının, en tutarlı, en güvenilir devrimci güç olarak Türkiye'nin tarihsel gelişmesine damgasını vurmasının gereğine inanmaktayız. Devrimde önderliği, en tutarlı devrimci gücün ele alması, bizce devrim yolunda ilerlemenin tek güvencesidir». **(Türk Solu, 17** Kasım 1967, sayı 1)

Türk Solu, proleteryanın devrimci önderliğinin devrim yolunda ilerlemenin tek güvencesi olduğu görüşü açısından siyasî çizgisini saptadı. İcazetli sosyalizmin oportünizmine karşı savaş açtı ve onu bozguna uğrattı. Emperyalizm, işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe üçlü ortaklığının sömürü düzeninin yoğunlaşmış ifadesi olan Filipin Demokrasiciliği oyununun anti - demokratik içyüzünü açığa vurdu. Proleter devrimci hareketin gün ışığı altında yerinin dost - düşman tarafından kabul edilmesi uğruna, bu hareketin legalitede yerini alabileceği demokratik bir ortamın yaratılması uğruna mücadele etti. **Türk Solu**'nun siyasî çizgisini çizenler, devrimci güçbirliği uğruna mücadelenin, proleter devrimci hareketin örgütlü ve bağımsız bir güç olarak toplumun tarihî gelişmesine ağırlığını koyabileceği demokratik ortamın yaratılması uğruna mücadele ile içiçe olduğunu iyi biliyorlardı. Onun için **Türk Solu**, emperyalizmin ve yerli işbirlikçileri ile çatışma durumunda olan bütün ulusal güçlerin devrimci güçbirliğini gerçekleştirmeye çalıştı. Bugünün savaşı, emperyalizme işbirlikçi kapitalistler sınıfı ve taşradaki feodal mütegallibe sınıflandırmasına giren bütün kapitalist - öncesi gerici asalak sınıf ve zümrelere karşı savaştı. **Türk Solu** «Biz bu savaşa katılan her yurtseveri bağrımıza basarız» dedi ve bastı da. **Türk Solu** sütunlarında proleter devrimci hareketin sağındaki ulusal güçlerin temsilcisi yazarlara yer verdi. Böylelikle **Türk Solu** çatısı altında gerçek sosyalist ile gerçek Atatürkçü arasında devrimci güçbirliği hiç değilse bir süre için gerçekleşti.

Türk Solu'nun doğru siyasî çizgisi bir yandan, sertleşen ve yoğunlaşan devrimci eylem öte yandan oportünizmi tecrit etti ve proleter devrimci saflarda birlik ve dayanışmayı gerçekleştirdi. Karşı - devrimci güçler, özellikle kurulu sömürü düzenini savunmakla yükümlü kurumlar, böyle bir gelişme karşısında telâşa düştüler. Hareketi zayıflatma doğrultusunda harekete geçtiler. Bir yandan **Türk Solu**'nu darbelemek için türlü yollara başvurulurken, öte yandan, **Türk Solu**,na yazı yazan radikal unsurlara baskı yapıldı. Bu baskıya karşı her zaman gereken direnmenin gösterildiği söylenemez. Amerikan akıl hocalarının dünya ölçüsünde tecrübesinden yararlanan karşı - devrim, proleter devrimci hareketi ve onun organı olan **Türk Solu**'nu darbelemek için ustaca taktiklere başvurdu. Filipin Parlâmentoculuğunun bir unsuru olan eski oportünizm tam bir ideolojik yenilgiye uğratıldığından artık inandırıcı olmaktan çıkmıştı. Sosyalist hareketi etkileyemiyordu. Bunu yapabilmek için, oportünizm, daha inandırıcı bir kisveye bürünmek zorundaydı. Ve büründü de. Oportünizm, bu sefer proleter devrimci hareketin birçok sloganlarına sahip çıkar göründü ve Çin devriminin büyük lideri Mao Çe - Tung'un adını kötüye kullanarak kampus «Maoculuğu» şeklinde tezahür etti. Eski oportünizm, baltalayıcılığını, anti - komünizm batağına düşürerek ve «ihtilâlci» ihbar ederek yapmaktaydı. Yeni oportünizm, sahte «solcu» ukalafazanlıkla hareketi tecrit etme, bölme, parçalama, karşı - devrime provokasyon malzemesi sağlama yolunda çaba gösterdi. Ve ne yazık ki, oportünizmin bu yeni çeşidi, dar bir alanda olsa bile, ideolojik formasyonu yetersiz burjuva kökenli öğrenci gençlik çevrelerinde kalsa bile, bir ölçüde etkili olabildi.

Halk savaşı gibi kutsal bir kavramı yozlaştıran ve onu sol gevezeler arasında sekterlik yarışmasının lafta kalan bir sloganı durumuna düşüren kampus «halk savaşçılığı» denen oportünizm ile kampus «Maoculuğu» özde ayni şeyin değişik açılardan görünüşüdür. Bu ikisi kader birliği durumundadır. Ve proleter devrimci hareket seli, siyasî örgütünün ve dayanışması içinde devrim doğrultusunda akışıyla, oportünizmin bu iki çeşidini de süpürecektir.

Türk Solu, proleter devrimci hareketinin organı olarak, iki yıl süreyle şerefli bir görev yerine getirmiştir. Bu gazete, zamanında gerekli devrimci uyanıklık gösterilemediği için son sayılarında yeni oportünizmin sözcüsü durumuna düştü. Ve sahibi olan Şerif Tekben arkadaşımız gazeteyi kapatmak zorunda kaldı.

Türk Solu'nun proleter devrimci hareket içindeki yeri uzun süreden beri boştur. **Aydınlık** Sosyalist Dergi hareketin teorik organı olarak kendi alanında kalmak zorundadır, ve hem kendi görevini, hem haftalık ajitasyon gazetesi görevini yerine getiremez.

Bu boşluktan çok zarar gördük. **Türkiye Solu** bu boşluğu doldurmak için çıkmaktadır. **Türkiye Solu, Türk Solu**'nun iki yıl süreyle izlemiş olduğu proleter devrimci çizgiyi toplumun daha ileri bir aşamasında bugünün şartlarında izleyecektir. **Aydınlık** Sosyalist Dergi ile **Türkiye Solu** birbirini tamamlayacaklardır.

Devrime gebe olan Türkiye toplumunda gerçek sosyalistlerin ana görevi, işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün örgütlü devrimci güç olarak devrime damgalarını vurmalarını sağlamaktır. Çünkü çağımızda işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün damgasını taşımayan herhangi bir ileri atılım gerçek devrim olamaz.

Ana görev proleter devrimci örgütü en kısa zamanda yaratmaktır. **Türkiye Solu,** bu ana görevin tam bilincinde olarak, proleter devrimci siyasî örgütün en kısa zamanda kurulması için mücadele edecektir.

Örgüt uğruna mücadele ile saflarımızdaki dağınıklığı giderecek ideolojik birlik uğruna mücadele içiçedir. **Türkiye Solu** oportünizmin her tezahürüne, her cinsten sağ ve «sol» sapmaya karşı mücadeleyi görev bilecektir. Ama bu mücadeleyi verirken babıâli polemikçiliğine düşmeyecektir. **Türkiye Solu**'nun yöntemi, meseleyi doğru olarak koyma ve saptadığı çizginin doğruluğunun eylem sınırı içinde ispat edilmesi için çaba gösterme yöntemi olacaktır. Şahıslarımıza yapılan saldırılar, ajan provokatör kışkırtmalarının sonucu olduğu kesin olan çamur atma kampanyaları genellikle cavapsız kalacaktır.

Türkiye Solu benimsediği bu yönteme uygun olarak **Aydınlık** Sosyalist Dergi nezdindeki genişletilmiş irtibat komitesi tarafından hazırlanan Program Taslağını bu sayısına ek olarak sunmaktadır. **Türkiye Solu,** Program Taslağı'nın gerekçe bölümünün başlıca konulardaki ideolojik tutumumuzu özet olarak ifade ettiği görüşündedir. Program bölümünde bu gerekçenin mantıkî sonucu olan asgarî hedefler belirtilmektedir. Bütün proleter devrimcileri, özellikle işçi ve köylü arkadaşlar Program Taslağı'nı dikkatle ve birçok defalar okumalıdırlar, sindirmelidirler. Program üzerine görüşlerini en kısa zamanda Ankara'daki irtibat komitesine iletmelidirler. **Türkiye Solu'nun** sayfaları Program Taslağı üzerine tartışmalara açıktır. Besbelli ki, bu davetimiz proleter devrimcilerinedir, oportünistlere ve «sol» gevezelere değildir.

Özellikle işçi ve köylü arkadaşlar şunu iyice anlamalıdırlar :

(Devamı 2. Sayfada)

PROGRAM TASLAGI

TÜRKİYE SOLU 'NUN EKİ OLARAK ÇIKTI

TÜRKİYE SOLU'NDAN TÜRKİYE SOLU'NA

Adres: P.K. 1340, Sirkeci - İstanbul.

Arkadaşlar,

Türkiye toplumu devrime gebedir. Bu devrim kaçınılmaz olarak toplumumuzun sonuna kadar devrimci sınıfları olan işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün damgasını taşıyacaktır. Çağımızda, bu damgayı taşımayan ileri atılımlar gerçek devrim olamaz. Küçük - burjuva radikallerinin önderliğinde, kökenlere inemeyip, yüzeyde kalan bir Kemalist devrime ve onun hemen ardından, Anti - Kemalist karşı - devrime sahne olmuş Türkiye'nin insanları olarak biz bu gerçeği kendi tecrübemizle biliriz.

Devrim, gerçekten devrim olacaksa, bunun, işçinin ve yoksul köylünün damgasını taşıması şarttır. Biz, gerçek devrimciler olarak bu şartı yerine getirmek için bize düşen görevi başarmakla yükümlüyüz. Bu görev, fabrikalarda ve tarlalarda en yoğun bilinçlendirme ve örgütlendirme çalışmasını emreder. Her şey bu ana görevin yanında ikincil önemdedir.

Türkiye Solu'nu bu görevin bilinciyle çıkarıyoruz. Bilimsel Sosyalizmin ışığında Türkiye gerçeklerini değerlendirerek, proleter devrimci hareketimizin siyasî çizgisinin, doğru olarak saptanmasında ve o çizginin emekçi yığınlarınca benimsenmesinde ve uygulanmasında payımıza düşeni yapmaya kararlıyız.

Türkiye Solu, yarım yüzyılı aşkın bir tarihi olan Türkiye proleter devrimci hareketinin vermiş olduğu ve vermekte bulunduğu savaşın sürdürücüsüdür. Bu savaş, dünya halklarının insanca ve mutlu bir dünya yaratma uğruna savaşının bir parçasıdır.

Proleter devrimci hareketimiz önümüzdeki tarihi dönemde, işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün devrimde ağır basmasını sağlamak için önemli girişimlerde bulunmuştur: Saflarda dağınıklığı gidermek, birlik ve örgütlü, disiplinli, çalışmayı sağlamak amacıyla 29-30 Ekim 1970 Kurultayı toplanmıştır. Bu kurultay, hareketimizin ideolojik organı olan **Aydınlık** Sosyalist Dergi nezdinde bir irtibat komitesine, proleter devrimci siyasî, örgütü kurma doğrultusunda, hareket içinde irtibatı sağlama ve hareketin siyasî program taslağını hazırlama görevini yüklemiştir. Genişletilmiş İrtibat Komitesi, kendisine yüklenen işi yapmış ve program tasarısını hazırlamıştır.

Program tasarısı, **Aydınlık** Sosyalist Dergi'nin 29. sayısında yayınlanmıştır. **Türkiye Solu'**nun ilk sayısında program tasarısı broşür halinde sunulacaktır.

Türkiye Solu saflarımızda ideolojik birliği sağlamak için program etrafındaki tartışmalara sayfalarında yer verecektir. Elbette ki, oportünizmin çeşitlerinin bölücü ve baltalayıcı lâf ebelikleri burada söz konusu değildir. **Türkiye Solu,** proleter devrimci hareketin kendi siyasî örgütüne kavuşması uğruna verilen mücadelede yerini alacaktır. **Türk Solu**'nun (son birkaç sayısı hariç) icazetli sosyalizmin yenilgiye uğratılmasında önemli katkıları olmuştur. **Türkiye Solu**'nun gerçek sosyalizmin (egemen sınıflardan icazetsiz olarak) siyasî örgütünün yaratılmasında önemli katkıları olacaktır.

TÜRKİYE SOLU'NU OKUT, OLANCA GÜCÜNLE DESTEKLE...

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE...

...her türlü baskıya, tertibe, parasızlığa rağmen, birlik olmayı başardık..

YİĞİT ADEL İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ

Kırkbeş günlük bir direniş geçirdik. Tecrübelerimiz arttı. Dostu düşmanı tanıdık. Patronların gerçek yüzünü, özel otomobiller, lüks apartımanlar içinde maskelenmiş yüzünü gördük. Devlet organlarını nasıl denetlediklerini gördük. Bir hanım arkadaşımızın evine saldıran sonrada pabuçlarını bırakıp kaçan patron köpeklerinin nasıl adliyeden patronların marifeti ile serbest bırakıldığını, nasıl hepsi birer işçi ve köylü çocuğu olan bazı jandarma erlerinin sırf patronun çıkarları için bizlerin üstüne saldırtıldığını gördük.

Bunları aniden mi gördük ? Hayır. Her geçen gün bize yeni şeyler öğretti. Peki öğrendik de bunlarla yetindik mi ? Yine hayır. Örgütlenmemizi geliştirdik. Her türlü baskıya karşı birliğimizi korumak, mücadeleye devam etmek için öğrendiklerimiz bize rehber oldu. Hiç bir şeyin örgütsüz olamayacağını öğrendik. Önce bir komite kurduk. Başlıca isteklerimiz Kimya - İş'in kabulü ve patronların üzerimizdeki baskısının kaldırılmasıydı.

Ne var ki, ilk üç günü içeride geçen direnişimizin sonucunda patron, yiğit ve bilinçli 15 arkadaşımıza işten attı. Bu bize göz dağı verip yıldırmak için tertiplenen bir oyundu. Ancak davamız haklıydı ve Anayasanın verdiği bir hakkı almak çabasındaydık. Yılmadık. On beş arkadaşımızın bizden koparılamıyacağını ispat etmek için hiçbirimiz fabrikaya girmedik. Artık parolamız «ya hep, ya hiç» ti. Birliğin kuvvet olduğunu anlamıştık bir kere. Artık bu 15 arkadaşımız işe alınmadan, patron ne söz verirse versin, fabrikaya girmiyecektik.

Direniş, dışarda sürmeye başladı. Sanki hava da patronlardan yanaydı. Soğuk, yağmuz, kar bastırdı önce. Birkaç gün şantiyeyi kullandık, olmadı. Sonra, işçi sınıfının, o eşsiz birlikte çalışma alışkanlığı ile yeni barınaklar yaptık. Önce küçük tü, büyüttük. İlâve yapıp, ısınma işini de hallettik.

Aybaşı geldi. Patron hemen paraları sıvadı. Kimya - İş'in bizlere yardım yapamıyacağını bildiğinden kendi adamlarını evlerimize saldı. Kimimize para teklif etti, kimimizi tehdit etti. Üşenmeyip özel otomobiliyle evlerimize kadar geldi. Söylediği laf da şuydu : «Gelin girin, hepinize 1000 lira var». Buna çocuk bile gülerdi. Ufak bir hesapla anlaşılacağı gibi, eğer hepimiz imza verseydik 230 bin lira verecekti. Ne yazık ki, bazı arkadaşlarımız bu oyuna kandılar. Biz bu arkadaşlarımızın fabrikanın önünde direnen omuztaşlarını bıraktıkları için kabahatli bulmuyoruz. Ama en ağır şartlar altında ezilen bu insanların zayıf bir anından yararlanan patronun yaptığını hiç affetmeyeceğiz.

Sendika bize yardım edemiyordu ama, Adel işçisi yalnız değildi. Arkamızda işçi sınıfı ve tüm devrimciler vardı. El ele verildi. Adel işçisine yardım komitesi kuruldu. Bu komiteye Anadolu ve İstanbul yakasından fabrika temsilcileri katıldılar.

Patron, iyiden iyiye telaşa düşmüştü. 16 Mart Salı günü fabrikaya komando nezaretinde yabancı işçilerle beraber kandırılmış arkadaşlarımızı ve köpeklerini soktu. Ancak direnişimizden korktuğundan, hemen görüşme teklif etti. Biz de arkadaşlarımızı seçerek, görüşmeye yolladık. En önemli isteğimiz olan 15 arkadaşımızın işe alınmasını kabul etmek istemedi. Yılmadık. Fabrika önünde gösterilerimizi yoğunlaştırdık. Yabancı işçileri almaya gelen minibüsleri çevirdik. Hareketimiz etkisini gösterdi. Patronun tavizlerini bir protokolle noter önünde kâğıda geçirttikten sonra işbaşı yaptık.

Direnişimiz patronlarla işbirliği yapıp işçi çıkarları yerine, patron çıkarlarını koruyan sarı sendika AĞAÇ - İŞ'den çıkıp, KİMYA - İŞ'e girmek içindi. Ama biliyoruz ki, işçi sınıfı ile patron sınıfı arasında uzlaşmaz bir çelişki vardır. Patronlardan aldığımız üç - beş kuruş, onların düzeninde, türlü şekilde sonunda yine elimizden alınır. Yaptığımız ekonomik, sendikal mücadele, gerçek kurtuluşumuz için yetersizdir. İşçi sınıfı, gerçek kurtuluşuna, siyasî iktidara giden yolda emin adımlar atabilmek, oraya ulaşabilmek için de örgütlenmeyi tamamlamak, işçi sınıfının özörgütü, partisi içinde toplanmak zorundayız. Hepimize düşen görev, siyasî örgütümüzü yaratmak, kendi iktidarımızı, kendi düzenimizi kurmak yolunda adımlar atmaktır.

TARHAN ÖZGÜR:

«DÖKÜLEN HER KANIN HESABI SORULUR»

Yeni hükûmetin ilk görev gününde, karşı - devrimci güçler, öldürme kastıyla devrimci öğrenci avına çıktı ve devrim şehidimiz Taylan Örgür'ün kardeşi devrimci militan Tarhan Özgür'ü, Teknik Üniversite «Taşkışla» yakınında vurdular. 25 adım mesafede, iriyarı gri pardesülü biri tarafından atılan kurşunla ağır yaralanan Tarhan Özgür'ü arkadaşları, olay yerine yakın olan Fransız Hastahanesine kaldırdılar. Arkadaşları devamlı kan kaybeden Tarhan'a kan verdiler. Devrimci arkadaşımız, olaydan 20 - 25 gün önce gene aynı yerde mersedes bir arabadan ateş yağmuruna tutulmuş, yakın mesafeye düşen kurşunlardan ataklığı ve çevikliği sayesinde kurtulmuştu. Aralarında «iriyarı, esmer» bir polisin de bulunduğu emniyet mensupları tarafından Bebek ve Sarıyer'de silâh araması yapılmıştır. Genel kanı, Tarhan'ın intikam alacağından korkan çevreler tarafından vurulduğudur.

Ameliyattan sonra Tarhan'ın başından ayrılmayan arkadaşlarına ilk sözü şuydu : «Biz kolay ölmeyiz, yapacak daha çok şeyimiz var. Mücadelemizde dökülen her damla kanın hesabı sorulur.»

PROLETER DEVRİMCİ ÖRGÜT İÇİN

(Baştarafı 1. sayfada)

İşçi sınıfının ve yoksul köylülüğün siyasî örgütünü yaratma yolunda çalışmalara katılan bir gazete işçinin ve köylünün gazetesi olmak zorundadır. **Türkiye Solu,** yavanlıklara düşmeden en derin teorik konulara sayfalarında yer vermekle birlikte, böyle bir gazete olmak azmindedir. **Türkiye Solu,** bunu, ancak işçi ve köylü arkadaşların gazetenin bütün çalışmalarına en aktif biçimde katılmalarıyla başarabilir. İşçi ve köylü arkadaşlar gazetenin her sütunundan, her satırından kendilerini sorumlu saymalı ve bu sorumluluğun gereklerini yerine getirmelidirler. Bu gerçekleştiği ölçüde işçi ve yoksul köylünün devrimci partisini yaratma yolundaki çalışmalara katkısı büyük olacaktır. Bizim kuracağımız siyasî örgüt, örneğin bir TİP gibi oportünizmin damgasını taşıyan, emekçinin kendini içinde yabancı hissetiği bir aydınlar kulübü olmayacaktır : Tam tersine, bütün iyi niyetine rağmen henüz küçük - burjuva havasını silkip atamamış olan aydının kendisini misafir hissetiği ve işçinin ve köylünün ev sahibi olduğu bir emekçiler ocağı olacaktır.

Türkiye Solu, bir yandan işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün bağımsız ve örgütünü bir güç olarak tarihî gelişmemizde ağır basması uğruna mücadele ederken, öte yandan emperyalizm ve yerli işbirlikçileriyle çelişki durumunda olan bütün ulusal sınıf ve zümrelerle proletaryanın ve yoksul köylülüğün devrimci güç birliğinin gerçekleşmesi için, emperyalizmin, işbirlikçilerinin tecridi için olanca gücüyle çalışacaktır. Biz kendine güvenen proleter devrimcileri olarak sağımızdaki millî güçlere elimizi uzatıyoruz. Bütün eylemleri sol gevezelikten ibaret olan, bazı lafta keskin devrimciler, bizi yeteri kadar devrimci saymazlar diye sekter çıkışlarda bulunmayı, sosyalist hareketi tecrit etmeyi küçüklük sayarız. Böyle davranışlar bize göre değildir.

Bütün ulusal sınıf ve zümrelerin devrimci güç birliğini gerçekleştirmede ne kadar başarılı olursak, hareketemizi tecrit etme çabaları o ölçüde boşa çıkacak, proleter devrimci örgütün yolunda dikilen engelleri aşma olanaklarımız o ölçüde gelişecektir. Aynı şekilde, gerçek proleter devrimci örgütü kurma görevimizi ne kadar tam olarak, ne kadar çabuk yerine getirirsek, bütün ulusal sınıf ve zümrelerin örgütlü olarak katılacakları anti - emperyalist ve anti - feodal güçbirliği o ölçüde sağlam şekilde kurulacaktır.

Türk Solu'nun proleter devrimci hareketin siyasî çizgisinin saptanmasında, icazetli sosyalizmin yenilgiye uğratılmasında önemli katkıları oldu.

Türkiye Solu'nun proleter devrimci siyasî çizginin, proletaryanın ve yoksul köylülüğün siyasî örgütü yönetiminde uygulanmasında önemli katkıları olacaktır.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE!

ERİM HÜKÜMETİ, GERÇEK REFORM YAPAMAZ

BUHRAN, DEVRİMCİ GÜÇLERİ HAZIRLIKSIZ YAKALAMIŞTIR. İŞÇİ SINIFININ VE YOKSUL KÖYLÜLÜĞÜN DEVRİMCİ PARTİSİ, ÖZELLİKLE BÖYLE DÖNÜM NOKTALARINDA, TARİHİ GELİŞMEYİ ETKİLEME OLANAĞI SAĞLAR... ÇALIŞMALARI HIZLANDIRARAK, PARTİMİZİ KURMAK, HER SOSYALİSTİN KUTSAL GÖREVİDİR.

KÖKLÜ REFORMLARLA SEÇMEN YIĞINLARININ TUTSAKLIĞINA SON VERİLMEDİKÇE, SEÇİM, BİR YENİ DEMİRELİ YA DA UFAK TEFEK FARKLARLA BİR DEMİREL'İN UYDULUK POLİTİKASINI İŞLEYECEK OLAN BİR KOALİSYON HÜKÜMETİNİ İKTİDARA GETİRECEKTİR.

SORU — 12 Mart muhtırası olumlu bir gelişme midir?

CEVAP. — Olan şudur: Muhtıra sonuç olarak Demirel hükûmetinin istifasını ve bu hükûmetin yerini Nihat Erim hükûmetinin almasını sağlamıştır. Demirel hükûmeti, emperyalizm, işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe üçlü ortaklığının politika alanında baş temsilcisi durumunda bulunan ve parlâmentoda çoğunlukta olan AP'in oylarıyla iktidara gelmiştir. Demirel iktidarının bütün icraatı, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürü ve tahakkümünü perçinleme doğrultusunda olmuştur. Son olarak, bu hükûmet, faşizmi tezgâhlamaktaydı. Toplum polisi, komando, yobaz, faşist saldırıları, siyasî cinayetler birbirini izliyordu. Hiç şüphe yok ki, Nihat Erim hükûmeti bileşimi bakımından küçük - burjuva radikal ölçülerle daha olumlu bir hükûmettir. Nihat Erim'in geçmişinde, Demirel'de olduğu gibi bir Morrison şirketi temsilciliği, kardeşleriyle kendisinin «gaibeli» işler yoluyla büyük bir servet sağlamak gibi şeyler, bildiğimiz kadarıyla, yoktur. Erim kabinesi üyeleri de, genel olarak, küçük - burjuva radikalizmine daha yakın kimseler olarak ufak - tefek reformlardan yana gözükmektedirler. Bütün bu bakımlardan Erim kabinesi, Demirel'inkine kıyasla, şerrin ehveni gibi gözükmektedir. Ama şerrin ehveninin, bu durumlarda şerrin en kötüsü olabileceğini unutmayalım. Elbetteki Demirel'in arkasından ağlayacak değiliz. Ama Türkiye'yi içine sürüklendiği buhrandan ancak devrim kurtarır ve Erim kabinesi de devrimci bir kabine değildir.

SORU. — Erim kabinesinin Anayasanın önerdiği refomları gerçekleştirmek üzere iktidara geldiği iddia edilmektedir. Bu kabine, reform yapacak mıdır?

CEVAP. — Gerçek reformlar, ancak dış ticaretin, montaj - ambalaj sanayiin, bankacılığın vb. millileştirilmesi gibi Türkiye'nin bağımsızlığını hedef tutan, ya da köklü bir toprak reformu gibi gerçek demokrasiyi gerçekleştirmeyi amaç bilen reformlardır. Bu reformlar, gerçekten yapılırsa işbirlikçi sermayenin ve feodal mütegallibenin sömürü ve tahakküm olanakları geniş ölçüde ortadan kaldırılmış olur. Sömürü olanağı ellerinden alınan işbirlikçi kapitalistler ya da feodal ağalar sınıfları artık asalak sınıf olarak ortadan kaldırılmış olacaktır. Oysa bu iki egemen sınıf, emperyalizmin müttefikidirler. Aralarında bir çıkar ve kader birliği vardır. Kim bunlara el kaldırırsa, arkalarında duran emperyalizme el kaldırmış olur. Kim emperyalizme el kaldırırsa, bunlara karşı da el kaldırmış olur. Dikkat edilirse Muhtıra sonucu politika sahnesinin ön plânında yerlerini alanlardan hiç biri, Amerikan emperyalizminin sözünü etmemektedir. İşbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibenin sömürü ve tahakkümünün tasfiyesinden de pek söz eden yoktur. Besbelli ki, reform diye kabul ettirilmek istenen şey, Türkiye'de egemen sınıfların çıkarına pek dokunmayan Amerikan emperyalizmi'inin de hoşgörüyle karşılayacağı şeylerdir. Bunlar, gerçek reform sayılamaz. Bunlar, oyalamadır ve ancak küçük - burjuvazinin radikal kolunu, ılımlı kolundan tecrit etmeye, millici güçleri bölmeye yarar. Emekçi halkımız gerçek reform istemektedir.

SORU — Gerçek reformu kim yapar?

CEVAP. — Gerçek reformu, başta işçilerin ve köylülerin olanca şevkleriyle katıldıkları bir millî demokratik devrim iktidarı yapar. Gerçek reformlar, millî demokratik devrimin ileri adımlarını teşkil eder. Amerikan emperyalizmi, kendi işbirlikçilerinin sömürü ve tahakküm olanaklarını ortadan kaldıracak olan gerçek reformlara kesinlikle karşı çıkacaktır. Onun için gerçekten reform yapacak olan bir devrimci iktidar, Türkiye'de Amerikan vesayetine de son vermek zorundadır. Ancak ikili anlaşmalar, Amerikan üsleri, NATO, CENTO, vb. konularında kesin olarak millici ve devrimci tutum takınan bir hükûmetin gerçek reform yapacağına inanılabilir.

SORU — Muhtıradan sonra, Filipin Parlâmentoculuğu nasıl bir gelişme gösterecektir?

CEVAP. — 12 Mart Muhtırası, Filipin demokrasiciliği denen anti - demokratik siyasî düzen için, sonun başlangıcıdır. Parlâmento kötü durumdan sorumlu tutulmuş, parlâmentodan güven oyu alarak iktidara gelen bir hükûmete «çekil» denmiştir. Hükûmet de çekilmiştir. Şimdi böyle bir hakarete uğrayan parlâmentodan yüksek rütbeli paşaların tayin ettiği bir Bakanlar Kuruluna, güven oyu verilmesi istenmektedir. Bütün bu hareketleri, Filipin tipi parlâmento ve onun içinde yer alan partiler, sineye çekmişlerdir. Hiç bir parlâmenter siyasîden ciddî bir direnme gelmemiştir. Bu da, bu adamların ağızlarına sakız ettikleri «parlâmenter demokrasi», «hukuk devleti» vb. tekerlemelere kendilerinin de hiç bir zaman inanmadıklarını gösterir. Filipin demokrasiciliğinin baş mimarı İnönü, Demirel'in süngü zoruyla istifası için, «istifa demokratiktir» deme pişkinliğini göstermiştir. Türkiye'de, gerçek bir burjuva parlâmentarizmi olsaydı, yâni gerçekten siyasî bakımdan özgür halkın oylarıyla gelmiş, toplumun bütün sınıf ve tabakalarının temsilcisi milletvekillerinden kurulu bir parlâmento söz konusu olsaydı, onun iktidara getirdiği hükûmeti istifaya zorlayacak olanlar, halkın tepkisini hesaba katmak zorunda kalırlardı. Oysa Türkiye'de burjuva anlamıyla dahi gerçek bir parlâmento, gerçek bir parlâmenter demokrasi hiç bir zaman olmamıştır. Filipin demokrasiciliği şartlarında millî sınıf ve zümreler parlâmenter politikanın dışında bırakılmışlardır. Parlâmenter politika genellikle işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe temsilcilerinin kapalı av alanı olmuştur. Bu durumda halkın gerçekten kendini temsil etmeyen bir kuruma karşı tutumu, yürekten sahip çıkma tutumu olmamaktadır. Egemen sömürücü sınıflar, tutsak durumunda tuttukları seçmen yığınlarından kendi adamları için oy alabilmektedirler, ama o kadar. 27 Mayıs'ta olduğu gibi o oylarla seçilen bu milletvekilleri ve onların başa getirdikleri bir hükûmet yakalanıp Yassıadaya hapsedildiği zaman, o hükûmetin başı iki bakanıyla birlikte idam edildiği zaman, ya da şu son durumda gördüğümüz gibi halkın iradesiyle iktidara geldiğini iddia eden bir Demirel istifaya mecbur edildiği zaman, o seçmen guruplarının kılı kıpırdamamaktadır. Çünkü işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe, tutsak durumunda tuttukları yığınlara istedikleri gibi oy **arttırabilmektedirler ama, o yığınları kendi çıkarları için daha büyük bir fedakârlığa sevkedememektedirler. Kitlelerin sınıf çıkarı son tahlilde ağır basmaktadır.**

Türkiye'de gerçek bir demokrasi olsaydı, onun işlemesi sonucu kurulan bir parlâmentoya ve hükûmete meydan okumak kimsenin haddi olmazdı. Ama bizde demokrasinin sahtesi olduğunu, başta İnönü, herkes içten içe bilmektedir. Siyasilerin muhtıra karşısında direnme göstermeyip işi pişkinliğe vurmalarının ardında bu yatar.

Şimdi parlâmenter politikacılarımız zaman kazanıp yeni bir seçimle işi tatlıya bağlama ve düzeni sürdürme çabasındadırlar. Devrimcilerin tutumu Filipin demokrasiciliğine karşı kesin bir tutum olmalıdır. Köklü reformlarla seçmen yığınlarının tutsaklığına son verilmedikçe, seçim, bir yeni Demireli, ya da ufak tefek farklarla bir Demirel'in uyduluk politikasını izleyecek olan bir koalisyon hükûmetini iktidara getirecektir.

SORU — Peki ne yapmalıdır?

CEVAP. — Bütün ulusal güçlerin temsil edileceği bir halk meclisi kurulmalıdır. İşbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibenin adamları, bu meclisin dışında tutulmalıdır. Bu halk meclisinde işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün büyük ağırlığı olmalıdır. Bu halk meclisi, bir millî demokratik devrim hükûmetini iktidara getirmelidir. Bu hükûmet, gerçek sosyalistlerle, gerçek kemalistlerin bir koalisyon hükûmeti olmalıdır. Ve işçi sınıfı ve köylülerin bilinçli örgütlü olarak katılmalarıyla millî demokratik devrim görevlerini yerine getirmeli, Türkiye tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir ülke durumuna yükseltilmeli, Türkiye toplumu Sosyalist kuruluşun eşiğine valdırılmalıdır. Türkiye için bunun dışında bu çıkmazdan kurtuluş yolu yoktur.

SORU — Son bunalımda devrimci çevreler, gereken devrimci uyanıklık ve devrimci eylemi gösterebilmişler midir?

CEVAP. — Hayır. Ordu içindeki Kemalist devrimcilerin, devrimci uyanıklığa aykırı şekilde hareket ettikleri anlaşılmaktadır. Bu durumda devrimciler insiyatifi ellerinde tutamamışlardır ve darbelenmişlerdir.

Devrimci kuruluşlar, bunalımın ilk saatlerinde, en aktif biçimde harekete geçmeliydiler. Yüzbinler sokakları doldurmalı ve emekçi halkımızın bağımsızlık, gerçek demokrasi, ve insanca yaşama özlemlerini dile getirmeliydiler. Böylelikle emekçilerin reformlara sahip çıkması şartları yaratılabilirdi. Bunlar olmadı. Devrimci kuruluşlar pasif kaldılar, bildiri yayınlamakla yetindiler. Bu bildiriler de genellikle eyleme çağrı niteliğinde değildi. Talepleri sıralamakla yetiniliyordu. Ne Muhtırayı imzalayanlar, ne de Erim, o taleplere muhatap olamazlardı. Buhran, devrimci güçleri hazırlıksız yakalamıştır. İşçi sınıfının ve yoksul köylülüğün devrimci partisi, özellikle böyle dönüm noktalarında, emekçilerin tarihî gelişmeyi etkilemeleri olanağını sağlar. Proletar partiyi kurma çalışmaları içindeyiz. Bu çalışmalara katılmak her Sosyalistin kutsal görevidir. Çalışmaları hızlandıralım, partiyi kuralım. Öyle ki, buhranlar bir daha işçileri ve köylüleri hazırlıksız yakalamasın.

SELAM ONLARA

Mustafa Lütfi KIYICI

Deniz Gezmiş, siyasî irticaın egemenliğinde olan üniversiteye «demokratik üniversite» kavgası ile devrimcilerin kalesi haline getirenlerin, Amerikan emperyalizminin vurucu gücü 6. Filoya karşı «kahrolsun Amerikan emperyalizmi» hay kırışlarıyla yerli uşaklara karşı mücadele edenlerin Amerikan erlerini Dolmabahçe'de denize dökenlerin devrimci lideridir. Vietnam kasabı Commer'e «Commer rahat etmeyecektir» diyerek, Yeşilköy'de, Vietnam kasabına lâyık bir karşılama töreni yapanların lideridir. Vedat Demircioğlu'nun ölümü üzerine, Cağaloğlu'nda, 9 - 10 Haziran'da, Hürriyet Meydanında emperyalizmin uşaklarına gerekli dersi verenlerin başında gelir.

Egemen sınıfların «Tehlikeli hafta» ilân ettiği 10 Kasım'ı yeni bir anlayışla yorumlayan, Samsun - Ankara «Tam Bağımsız Türkiye İçin Mustafa Kemal Yürüyüşü» yapanların ve oportünizmi, pasifizmi eylemle yıkan devrimcilerin, lideridir.

Sonradan beraatle sonuçlanan bir mahkemesinde, gene tutukluluğunun devamına karar verilmesi üzerine, duruşmayı takip eden, «Zulüm bir gün duracaktır — Halk zinciri kıracaktır» diye marş söyleyen arkadaşlarına, Deniz Gezmiş, kelepçeli ellerini havaya kaldırarak, «Arkadaşlar, değil beş yıl, beş bin yıl yatsak, gene de Amerikan emperyalizmine karşı savaşmaktan geri durmayacağız. Böyle biline..» diye haykırmıştır.

Arkadaşımız Deniz, hakkında açılan hiç bir davada «kesin mahkûmiyet kararı» verilmemişken, işbirlikçi senato tarafından üniversiteden atılmış, fakat Danıştay'ın kararı ile tekrar üniversiteye dönmüştür.

Muhtıra ile devrilen hükümetin ve mevcut düzeni korumakla görevlilerin Deniz'i suçlu ilân etmeleri kendi utanç defterlerine yazılacaktır. Deniz, Amerikan emperyalizminin sömürüsü altında, yarı - bağımlı, yarı - feodal bir ülkenin vatandaşı olma utancına katlanamayanlardandır. Ve Deniz Gezmiş «Amerika dostumuz, NATO her şeyimizdir» diyenlerin maskesini düşürmek için sokaklarda, meydanlarda, üniversitelerde «Kahrolsun Amerika — Kahrolsun Yerli hainler» sloganını gerçekleştirmek için mücadele edenlerden ve Türkiye halkının kurtuluşunu «Sandık Diktatörlüğü»nde görmediği için Amerikan uşaklarının garazkâr küfürlerine hedef olmuş, yurtseverliğini, devrimciliğini tescil ettirmiş olanlardandır.

Emperyalizme ve onun uşaklarına, Deniz Gezmiş ve arkadaşları bırakılmayacaktır.

Selâm onlara ki, halkının bağımsızlığı ve gerçek demokrasi için inandıkları yol da ölümü küçümseyerek dövüştüler.

„Çağımız, biz yaştakilerin Vietnam'da, Domin k'te, Meksika'da, Amerikan emperyalizmine karşı dövüşerek öldüğü bir çağdır"

"TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU„ OLAYI

5 MART 1971 günlü - ilericisi, gericisi - tüm basın, büyük başlıklarla, Türk Halk Kurtuluş Ordusunun (THKO'nun) aşağıdaki bildirisini yayınlıyordu :

1 Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu bütün yurtseverleri bu kutsal mücadelede saflarına çağırır ve hainlere karşı giriştiği kavgada en son savaşına kadar devam edeceğini bildirir.

2 Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, halkımızın kurtuluşu ve ülkemizin bağımsızlığının silâhlı mücadeleyle kazanılacağına ve bu yolun tek yol olduğuna inanır.

3 Amacımız Amerika'yı ve bütün yabancı düşmanları temizlemek, hainleri yok etmek ve düşmandan temizlenmiş tam bağımsız Türkiye'yi kurtarmak.

4 Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, ezilen halkımızın öncü gücüdür, halkımızın kurtuluşu dışında hiçbir harekete giremez.

5 Halkımıza şunu duyuruyoruz : Düşmanın zenginliğine, sayısına, imkânlarına ve dehşetine aldırmayınız. Düşmana boyun eğmeyiniz. Haklarımızı zorla alacağız, çünkü onlar herşeyi bizden zorla alıyorlar. «Devrimcilere, işçi ve köylülere, öğretmen ve küçük memurlara, subay, öğrenci ve teknik elemanlara, esnaf sanatkâr, yetimler, dullar ve emeklilere» sesleniyordu :

Amerika ve onun emrindeki hainler yüzünden öz vatanımızda üvey evlât durumuna düştük. Hiçbirimiz yarınımızdan emin değiliz, ömrümüz aç sefil, doktorsuz, ilâçsız, okulsuz yoksul geçiyor. Gelecek nesillere vatanı böyle terkedemeyiz. Kanımızı emen bir avuç haine ve onların arkasındaki Amerika'ya karşı isyân etmek en kutsal görevimizdir. Bu talan düzeni böyle devam ettikçe, açlıktan ölen biz, işsiz kalan biz, insan yerine konmayan biz, hayat pahalılığı ve zamlardan inim inim inleyen biz ve köle muamelesi gören biz olacağız.

Hainlere baş kaldırmaktan başka çare kalmadı. Kormayalım, vatanın kurtuluşu uğrunda mücadele bir nâmus borcudur ve zaten kaybedecek bir canımız kalmıştır.»

Nasıl olurdu bu ? Tüm basın, THKO'nu mu destekliyordu ? Hayır! Hele emperyalizmin işbirlikçisi basın, hareketi en alçakça satılmışlığı içinde yansıtıyordu. Ama yansıtıyordu gene de.

Teknik olanakları bulunanlar, arka - arkaya 3. baskıya kadar çıkmıştı. Oysa, bizdeki gibi emperyalizmin, bir dediğini iki etmeyen, iktidarların bulunduğu ülkelerde basın, emperyalizmin ve yerli ajanlarının denetiimnde olmalıydı. Olayı cerai̇mi adiyeden bir olay olarak yansıtmalıydı!..

THKO, bu denetimi bozmuş, Babıâli'de duruma hâkim olmuştu, Babıâli her şeyden önce çıkarını düşünür. İlginç olmayan haberlerle 3. baskı yapacak kadar saf değildir. Bundan da toplumumuzun THKO ile ilgili haberleri ilgiyle izlediği apaçık ortaya çıkar.

Devrimci sorunların geniş yığınlarca benimsenmesi, onların ön yaşantılarıyla, öz deneyleriyle kaynaşması, öncelikle, bu sorunların kenkilerine geniş bir biçimde aktarılmasını zorunlu kılar. THKO eylemini, anarşist hareketler olarak yorumlama çabaları, bu çabayı gösteren laf ebelerinin sadece pasifizm batağına ne oranda gömülmüş bulunduklarını yansıtır.

Gazeteler, bir de, 6. Filoyu protesto hareketlerinde, Vietnam celladı Commer'e karşı protesto hareketlerinde, aynı şekilde siyasî irticaın denetimden çıkmıştır. THKO mensupları, daha o zamanlardan, bu hareketlerin yönetiminde vardılar. Kısa bir süre sonra, CIA'nın yerli uşaklarla işbirliği içinde, birbiri peşisıra, genç yurtseverleri kurşunladığına tanık olmuşuzdur. Failleri meçhul kalan cinayetlere karşı, iktidardaki ve muhalefetteki siyasî partilerin kılı bile kıpırdamadı.

Gerici ve satılmış basın, daha ilk günden THKO'nun, bu canilerden intikam almak için and içmiş olan mensuplarının idamlarından sözetmeye kadar işi azıttı.

Emperyalizm ve onun içerdeki ajanları, işbirlikçileri, uşakları, THKO mensuplarını ezmek isterken, aslında, tüm ulusal sınıf ve zümrelerin kabaran devrimci özlemlerini boğmak istemektedirler.

Gerekli uyanıklık içinde olmak zorundayız.

Anti-emperyalist mücadele ve gençlik

DENİZ GEZMİŞ

Çağımız, devrimcilerin Amerikan emperyalizmini adım adım kovaladığı çağdır. Çağımız, gençliğin Çekoslovakya'da ve diğer revizyonist ülkelerde karşı - devrimci olduğu çağdır. Çağımız, biz yaştakilerin, Vietnam'da, Dominik'te, Meksika'da, Amerikan emperyalizmine karşı döğüşerek öldüğü bir çağdır.

Azgelişmiş dünya halkları, emperyalizme karşı bir savaş verirken, gençlik bunun dışında kalamaz. Biz, daima ezilenden yana çıkmak zorundayız. Eğer bizim kavgamız anti - emperyalist kavganın paralelinde yürümezse, ayaklarımız havada kalır.

Yalnız, gençlik bu paralelde savaşırken, politik partilerden bağımsız olmak zorundadır.

Geçmişteki örnekler, bağımlılığın zararlarını göstermiştir. Bu hatâları bir kere daha tekrar etmenin hiç bir anlamı yoktur. Gençlik yalnız devrime karşı sorumludur, politik partilere değil. Zaman olur ki, bütün politik partiler karşı - devrimci olabilirler. (Bugün Türkiye'de olduğu gibi.) Bu nedenlerden ötürü, gençliğin görevi, anti - emperyalist kavgaya katılmak, fakat bağımsız olmaktır.

Bugün bu zorlu kavgada tek umut olması gereken devrimci gençlik bölünmüştür. Bunda şüphesiz ki, oportünist kişilerin rolü büyüktür. Dürüst, yiğit, devrimci kardeşlerimizden bir kısmı, sekterlikleri yüzünden oportünistlerin etki alanına girmiştir. Bu giriş, onları, giderek karşı - devrimcilerin safına düşürmüştür. O kadar ki, Amerikan erlerini denize atmak isteyenlere engel olmak için barikat kurmaya kadar götürmüştür. Bu gidiş, onları aktif direnmenin başladığı yerde pasif direnmeye itmiştir. Cağaloğlu'nda görüldüğü gibi. Bu oportünist kişiler, hiç bir şey yapamadıkları zaman faşizm gelir fobisini ortaya atarak, devrimci gençliği eylemden çekmeyi denemişlerdir. Bu fobi, kısmen başarı sağlamış ve devrimci eyleme büyük darbe vurmuştur.

Bu iddiayı dikkatle incelemek gerekir. Sosyalist örgütün % 3 oy aldığı bir ortamda faşizme gitmek için hiç bir sebep bulunmazken, bunu söyleyenler Hürriyet Meydanı'nda ve Kızılay'da hiç bir şey halledilmez diyenlerle aynı düşünceye sahiptirler. Fakat bütün bunları olağan karşılamak gerekir. Çünki, küçük - burjuva sosyalistlerinden daha fazlası beklenemez. Onlar, elbette ki, rahat mücadeleyi tercih edeceklerdir. Bizim bu gibilere söyliyeceğimiz tek şey şudur:

«Düşmesin bizimle yola
Evinde ağlıyanların gözyaşlarını boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar.»

Devrimci gençlik Amerikan emperyalizmine ve oportünizme karşı duran gençliktir. Onun görevi, sayısının azlığına, düşmanın çokluğuna bakmadan, Amerikan emperyalizmine karşı sonuna kadar dövüşmektir. O, en iyi biçimde karar veren ve uygulayandır. O, boş gecelerin değil, boylu boyuna ömrünü bu kavgaya verendir.

Yaşasın tüm bağımsızlık savaşı veren dünya halkları,

Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye!

Türk Solu
19 Kasım 1968

1969'da Deniz Gezmiş'in arkadaşlarına gönderdiği mesaj

Kardeşler,

Bugüne kadar Amerikan Emperyalizmine karşı verdiğimiz mücadelede düşmanlarımızın safında yer alan İ. Ü. Senatosu tarihî ihanetlerine bir yenisini daha eklemiştir. Bu vatan hainleri, Ali Kemal'ler sürüsü, üniversitemizdeki devrimci kavgayı terörle durduracaklarını zannedip 20 asistan ve birçok öğrenci hakkında kovuşturmaya başlamışlardır. Bu güruhun başında bulunan sosyete doktoru Ekrem Şerif Egeli ve Hukuk Fakültesinin armatör ve gerici Dekanı Aldıkaçtı halk düşmanlarının öncülüğünü yapmışlardır.

Kardeşlerim, meydanlarda, fabrikalarda Amerikan empeyalizmine karşı omuz omuza dövüştük. Sizinle üniversiteyi emperyalizmin kalesi yapmak isteyen uşaklar sürüsüne karşı mücadele ettik. Şimdi bu düşmanlarımız görünüşe bakıp, kendilerini güçlü zannetmektedirler. Oysa asıl güçlü olan devrimcilerdir, çünkü tarih çarkı devrimcilerden yana dönmektedir ve yarının sahipleri onlardır. Onlara karşı koymak demek, tarihî gelişime karşı koymak demektir.

Durum bu olduğuna göre ne yapmak gerekmektedir? Bundan böyle bu halk düşmanları üniversitemizden ihraç edilmeli ve üniversite Amerikan emperyalizmine karşı kavganın kalesi yaline gelmelidir.

Yaşasın tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye.

Yaşasın emperyalizme karşı dövüşen tüm dünya halkları.

milli cephede

"Müttefik" İsmet Ağa

MUZAFFER ERDOST

BİR yıl kadar önceydi. İkinci İnönü zaferinin 49. yılı dolayısıyla S o s y a l Demokrasi Dernekleri Federasyonu üyelerinden bir grup gençle görüşen İnönü, gençlerin muhtırasında yazılı «Bağımsız Türkiyemiz artık yok» sözlerine sinirlenerek onları azarlıyor, ve başta Amerikalılar olmak üzere, emperyalist devletleri kastederek, «Yeraltı kaynaklarımızı —diyordu— hiç kimse **zorla** sömüremez. Biz kendi idaremize göre onları işletmeye başkalarını ortak ediyoruz. Bu, bizim kendi bileceğimiz iş, kendi aramızda bir meseledir. (Yeraltı servetlerimizi) zorla alamazlar bizden ve zorla almıyorlar.» **(Ulus, 2 Nisan 1970.)**

O zaman, İnönü'nün bu sözlerini eleştirirken, nasıl bir **yanılgı** içinde olduğunu, DP devrinde çıkarılan yabancı sermaye ve petrol kanunlarını eleştiren kendi sözleriyle kanıtlamaya çalıştık. Ama aradan bir yıl geçmeden, İ n ö n ü, dört Amerikalı askerin kaçırılması dolayısıyla, aynı konuya yeniden döndü. Ve bu defa, kamu önüne, **açıkça** Amerikan emperyalizminin güvenilir müttefiki olarak çıktı. Kaçırılan Amerikalı askerlerin, **«Türk hükümetinin** rızası ile ve Türk kanunlarına güvenerek memleketimizde vazife yaptıklarını» söyledi. **(Cumhuriyet, 8 Mart 1971.)**

Bu görüş. Türkiye'de, millî sınıf ve zümrelerin görüşü değil, işbirlikçilerin, feodal mütegallibenin görüşüdür.

İ S M E T İnönü'nün «ana» muhalefet partisi lideri olarak bu konuşmaları yaptığı günlerde, gazetelerde, Konya köylerinin birinde, bir gencin «Bağımsız Türkiye» diye **propaganda** yaptığı için **yakalandığı** haberi yer alıyordu. Yani, «Bağımsız Türkiye» demek, muhtar, jandarma, polis ve hattâ savcılık kademelerinde suç niteliğinde propaganda sayılıyordu. Daha yakınlarda bir konuşmasında demokrasi «havarisi» İnönü ise, hiç bir kanunî dayanak göstermeksizin, bin kişiyi, 24 saatta «toplayarak», «aşırı sol» dediği proleter devrimci hareketi bastırmanın kolay ve basit bir şey olduğunu işbirlikçi iktidara hatırlatıyor, Anayasanın kendilerine sağladığı hakları kullanan proleter devrimcileri tehdide yelteniyordu. Bağımsız Türkiye için mücadele edenlerin kanun dışı eylemlerde bulunulduğunun işbirlikçi ve yobaz tarafından iddia edilmesiyle, bu sloganı ortaya atan proleter devrimcilerin bir gecede toplanılabileceği tehdidini savunan ana muhalefet partisi lideri arasında hiç bir görüş ayrılığı yoktu ve tam bir ittifak vardı.

İnönü'nün Bağımsız Türkiye için mücadele edenlere karşı, Amerikan emperyalizmiyle, işbirlikçilerle, feodal mütegallibeyle aynı görüşte birleşmesinin sebebi, onun, yurt sorunlarını, sınıf mücadelelerini yanlış anlamasına, yani yanılmasına mı yorumlamalı? Bunları, bir yanılgı olarak mı nitelemeli? Yoksa, bu konuşmaları, İnönü'nün sınıf niteliğinde mi aramalı?

Bu konuda bize ışık tutacak bilgileri, Kâzım Karabekir'in 1959-1960 yıllarında yayınlanan **İstiklâl Harbimiz** kitabından Prof. Dr. Muammer Aksoy, günışığına çıkardı. Mustafa Kemal'in Samsun'a çıkacağı aylarda, Harbiye Nezareti Müsteşarı İsmet Bey, Kâzım Karabekir'e yazdığı mektupta, «Bütün memleketi parçalamadan bir **Amerikanın mürakabesine tevdi etmek** —diyor—, yaşayabilmek için yegâne ehven çare gibidir.» Gene aynı tarihlerde, Miralay İsmet Bey, Kâzım Karabekir'e, «Ben kararımı söyleyeyim mi Kâzım? —diyor—, köylü olalım, askerlikten istifa edelim. Senin kaç liran var? Birleşelim, Kâzım ağa, **İsmet ağa** olalım, hayatımızı çiftçilikle sürükleyelim.. Neyimiz varsa birleştiririz, ne mümkünse alırız. Kâzım ağa, İsmet ağa oluruz. **Ben başka türlüsünü göremiyorum.»** **(Cumhuriyet, 22 Mart 1971.)**

1918 ve 1919 yıllarındada, meseleyi böyle koyan İsmet İnönü'nün, iki ana yönü açıklığa çıkıyor: İnönü, bir kere, «büyük devletler» felsefesi içinde, Türkiye gibi bir ülkenin kendi bağımsızlığı için mücadelesini kendi başına mümkün görmüyor; ve ikincisi, Türkiye gibi bir ülkenin bağımsızlığını kendi başına sürdürebileceğine de inancı yoktur. Vesayet altında bir ülkede, kendisini ve bu arada ailesini toprak mülkiyetiyle zırhlandırarak güvenlik altına almayı tek çıkar yol görüyor. «Amerikanın mürakabesinde» bir Türkiye, ve bu Türkiye'de bir çiftlik (şimdi «arsa» ve «apartman» ve «hisse senedi») sahibi olarak güvenilir bir hayata k a v u ş m a k işte İsmet İnönü'nün «bağımsızlık» anlayışının özü. Başka türlüsünü mümkün göremiyordu Miralay İsmet Bey; ve bu görüş, İnönü'nün beş-on çiftliğin sağladığı ranttan fazla mülkün sahibi olmasıyla, sınıfını değiştirmesiyle birlikte, millî şefin, ana muhalefet partisi liderinin temel görüşü olarak, ülkenin kaderinde yansıyor.

ATATÜRK'ün ölümünden kısa bir süre sonra patlak veren İkinci Dünya Savaşı hengamesinin ertesinde, Amerikan emperyalizmine (Amerikanın mürakabesine) ülke «tevdi edilmeye» başlanıyor. Sol, evlerden «toplanarak», bürolarda «kapatılarak», fabrikalardan «kovularak» ezilirken, feodal mütegallibenin başı çektiği sağcı partiye tüm idarî makamların saygılı davranması için, zamanın cumhurbaşkanı İnönü, sağcı partinin genel başkanı Bayar'la birlikte yurt gezisine çıkıyor; sağa, «demokrasi» adına her türlü olanaklar sağlanıyor. Bir yandan iktidarı Atatürk'çü kadrodan, emperyalizmin müttefiki feodal mütegallibeye teslim etmek için hazırlık yapılırken, bir yandan NATO'ya girmek için çaba sarfediliyor, öbür yandan ilk ikili antlaşmalar imzalanıyor, Amerika'dan küçük de olsa yardım alınmaya başlanıyor. Ve ulusun geleceğinin, bağımsızlığının güvenlik altına alınmasından baş sorumlu olan İnönü, Türkiye'yi, «Amerikanın mürakabesine» tevdi ederek, mülkünü güvenlük altına alıyor. İsmet «ağa» ile emperyalizm arasındaki ittifak, feodal mütegallibeyle emperyalizm arasındaki ittifakın ta kendisidir, ama bu ittifak, radikal çevreler üzerinde, İnönü'nün kişiliği ve siyasî kimliği dolayısıyla, sınıf ittifakının üstünde bir görüntü kazanmaktadır.

Amerikan emperyalizmi ve onun askerleri, Türkiye'de, yabancı sermayeyi ve yabancı sermayenin müttefiki büyük toprak mülkiyetini koruyarak «vazife» yapmaktadırlar. Amerikan askerlerinin bir diğer «vazifesi» de, Türkiye emekçisinin sömürü ve sefaletini «muhafaza ve müdafaa etmek» ve (İsmet ağa dahil) feodal ağaların rantiyesinin bekçiliğini yapmaktır.

İsmet ağanın, «demokrasi» adına, iktidarı, daima gerici ve tutucu sınıflara teslim etmesinin temelindeki sınıfsal neden buradadır. İktidarı, 1950'de, Atatürkçü kadrodan, feodal mütegallibeye devretmiştir. Ülkeyi, emperyalizme bağımlı hale getiren ve bu yüzden ülkeyi kısa zamanda tam bir çıkmaza sürükleyen Menderes hükümeti, 27 Mayısta, ordunun müdahalesiyle düştüğü zaman, İsmet ağa, yoğun bir gayret sonucu, iktidarı, Atatürkçülerin ağır bastığı bu asker kadrodan alarak, Amerikan emperyalizminin muteber bir müteahhidine teslim etmiştir. Ne zaman tutucu ve karşı-devrimci iktidarlara karşı, Atatürkçü bir davranış olsa, İnönü, sahte bir «demokrasi» örtüsü altında, ülkenin kaderini, ya bir feodal mütegallibeye, ya da emperyalizmin bir müteahhidine teslim etmekle sonuçlanan bir çaba içinde bulunmaktadır.

DİYOR ki İnönü: «Kaçırılan Amerikan askerleri, Türk hükümetinin rızasıyla ve Türk kanunlarına güvenerek memleketimizde vazife yapmaktadırlar.»

Hangi «Türk Hükümeti»nin rızasıyla, hangi «Türk kanunlarına» güvenerek vazife yaptıklarını İnönü'ye sormak gerekir!

5 Mart 1959'da imzalanan dolaylı saldırı antlaşması başta olmak üzere, Amerikan askerine verilen, Türkiye'de «vazife» yapma, yani Türkiye'ye **müdahale** hakkı, vatana ihanetleri mahkemece karara bağlanmış bir hükümet tarafından imzalanmıştır. En önemlisi, Zorlu ile Dulles arasında yapılan bu antlaşmalardan, değil Türk ulusunun, değil DP'nin büyük çoğunluğunu teşkil ettiği parlamentonun, Menderes kabinesinin «ümümünün dahi haberi yoktu. Vatan hainlerinin Türk ulusundan gizlice attıkları imzaları, şimdi, muhalefet lideri İsmet İnönü, Türk hükümetlerinin rızası, Türk kanunlarının güvenliği ve Türk milletinin maddî olduğu kadar manevî haysiyetinin bir taahhüdü olarak kabul etmektedir. Vatan hainlerinin imzaladığı bir andlaşma, Türk ulusunu hiç bir şekilde bağlamaz. Ama İsmet İnönü, bu ihanet antlaşmalarını, işbirlikçilerle elele, feodal mütegallibe ile elele, meşrûlaştırma çabası içindedir.

AÇMAZIN KÖKENİ

ŞEVKİ AKŞİT

HEM EMPERYALİST BOYUNDURUĞUN, FEODAL BOYUNDURUĞUN ALTINA YATIRACAKSIN BU MİLLETİ, HEM DE ONUN BOYUNDURUĞU PARÇALAMA EYLEMİNDEN YAKINIP HUZURUN İADESİNİ ÇAĞIRACAKSIN. HEM YERALTI SERVETLERİNİ EMPERYALİST TEKELLERİN YAĞMASINA TERKEDECEKSİN, EMPERYALİST ASKERİ GÜÇLERİ TOPUYLA TÜFEĞİYLE YURT TOPRAKLARINA SOKACAK, ONU BAŞTACI EDECEKSİN, HEM DE BAĞIMSIZ TÜRKİYE SLOGANI ETRAFINDA DİRENEN VATANSEVERLERİ, ANARŞİST HAREKETLER VAR DEYİP, KURŞUN YAĞMURUNA TUTMAYA KALKIŞACAKSIN! VE BÜTÜN BUNLAR, HUZURU ARAMAK İÇİN OLACAK!.

EMPERYALİZMİN sömürü alanına sokulmuş ülkeler içinde Türkiye'mizin de yer aldığı gerçeğini, iktidarda olsun, muhalefette olsun, siyasî irticaın hasıraltı etmesi kadar doğal bir şey düşünülemez. Çünkü bu gerçeği, sömürünün dişlileri arasında hunharca ezilmekte olan, başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul köylü ve derece derece orta sınıf ve zümreler, gereği gibi kavrayıp bilinçlendikleri, gereği gibi örgütlendikleri gün, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı gereği gibi karşı koymayı göze aldıkları gün, siyasî irtica için ölüm çanları çalıyor demektir.

Bundan böyle siyasî irtica için en hayatî sorun, geniş halk yığınlarının bilinçlenme, örgütlenme, karşı koyma olanaklarını yok etme sorunudur. Siyasî irtica, bu yönden bilinçli ve örgütlüdür. Örneğin, yasalardaki anti-demokratik maddelerin üzerine bu nedenle titremektedir. İşbirlikçi sermayedarlara, feodal artıklara, büyük toprak sahiplerine ve bunların fedaisi durumundaki çevrelere, pratikte, sınırsız biçimde örgütlenme özgürlüğü sağlanmıştır. Buna karşı toplumumuzdaki tüm değerlerin yaratıcıları olan işçiler ve köylülerin örgütlenmesine karşı faşist rejimlerden aktarılmış kanun maddeleri yürürlüktedir.

1960'dan bu yana siyasî irtica, yukarda sözünü ettiğimiz, bu anti-demokratik maddeleri çıkarlarına uygun bir biçimde uygulama olanaklarını pek bulamamaktadır. Siyasî irticaın, emperyalizmin, özellikle Amerikan emperyalizminin, bir dediğini iki etmeyen kanadı, bu nedenle, mevcut anti-demokratik kanunları daha da ağırlaştırarak icrayı sanat etmek hevesinde iken, askerlerin bir müdahalesiyle, şimdilik politika sahnesinin, biraz gerisine çekilmiş bulunmaktadır.

Emperyalizmle mevcut ilişkilerin sürüp gitmesini, birbirleriyle yarışır biçimde savunan mevcut siyasî partilerin desteğindeki, yeni kabine, görev başındadır. Bu değişikliği bazı aydınlarımız iyimser bir tutumla yorumlayabilirler. Onların yorumları bir tarafa, sorunu tayin edici bilimsel etkenleri içinde, bir kere daha tahlil etmede yarar vardır.

SOSYAL DÜZENİN UNSURLARI

Sorun, memleketimizdeki sosyal düzendir. **Çabalama kaptan ben gidemem** diye, avaz avaz bağıran, bir sosyal düzen..

Sosyal düzen nedir? Ya da onu oluşturan tayin edici etken nedir?

Üretim biçimidir.

Üretim biçimi nedir? Ya da onu oluşturan unsurlar nelerdir?

Birbirinin zıddı olan üretim güçleri — üretim ilişkileridir.

Üretim güçleri nedir?

Üretim araçlarıdır. Ham maddelerdir. Üretimdeki insandır. İş bilgisi, iş alışkanlığı ya da yatkınlığıdır.

Üretim ilişkileri nedir? ●

Mülkiyet ilişkileridir. Üretim araçlarının hangi sınıf ve zümrelerin mülkiyetinde olduğu, üretilen nesnelerin mülkiyetinin hangi sınıf ve zümrelerde olduğu, kısacası mülk sahibi olanlarla olmayanlar arasındaki ilişkilerdir.

Üretim biçiminde bir değişme olmadan toplum düzenindeki bir değişmeden söz etmenin anlamsızlığına da değindikten sonra üretim biçimindeki değişmelerin nasıl gerçekleştiğine de kısaca değinelim: Üretim güçleri ve üretim ilişkileri birbirleri ile karşılıklı etki-tepki ilişkileri içinde bulunur. Ama üretim biçimindeki ilk değişmeyi sağlayan muharrik, üretim güçleridir. Üretim güçlerinin bir unsuru olan üretim araçlarıdır. Üretim ilişkileri, üretim güçlerinin gelişmesinde ayak bağı olmağa başladığında, aralarındaki çatışma had safhaya varır. Üretim biçiminde meydana gelen bir nitelik değişmesi ile bu çatışma çözülür. Bu nitelik değişmesi, kendiliğinden değil, mevcut üretim ilişkilerinin sürüp gitmesinden yana olan sınıflarla bu üretim ilişkilerinin değişmesinden yana olan sınıfların çatışması ve ikincilerin galebe çalması ile gerçekleşebilir.

Herhangi bir toplumda kısaca değindiğimiz, bu bilimsel kuralların dışında bir değişmeyi hayal etmek, kasıtlı değilse, budalalığın ta kendisidir. Fizik olaylardaki, biyolojik olaylardaki determinizm, sosyal olaylar için de, geçerlidir. Örneğin, üretim araçlarını henüz hayvan enerjisinden bile yararlanabilecek biçimde geliştirememiş bir toplumda kapitalist bir toplum düzeni kurma olanağı düşünülemez. Ama üretim araçları buhar enerjisi, akar-yakıt ya da elektrik enerjisini kullanılabilir biçimde gelişmiş bir toplumda, feodal düzen savunucuları, ne kadar hunharlık ederlerse etsinler, artık yolcudurlar demektir.

Toplum olaylarındaki bu determinizm, bizim toplumumuz için de geçerlidir. Yönetimin başında bulunan filanca beyin, filanca paşanın, komisyoncunun, ya da profesörün iyi ya da kötü niyetiyle yorumlayamayız sorunu. Bizim toplumumuzda da son sözü söyleyecek olan üretim biçimidir.

Şimdi gelelim, üretim biçiminin şöyle ya da böyle olmasında tayin edici bir etken olan, yurdumuzdaki, üretim araçlarının durumuna:

Toplumumuz üretim araçlarını genellikle dış ülkelerden mamûl bir biçimde ithal etmektedir. Bu dış ülkeler, çoğunlukla, emperyalist ya da emperyalizmin hegemonyası altındaki kapitalist ülkelerdir. Makineleri mamûl bir biçimde dışarıdan ithal ettiğimize göre, bunların yedek parçalarını da aynı yerden ithal ederiz. Makinelerin çoğu akar-yakıt enerjisi ile çalışmaktadır. Akar-yakıtı da aynı ülkelerin tekellerinden temin ederiz. Bu tekeller yurdumuzda diledikleri gibi depolama ve dağıtım işlerini organize ederler. Dahası var. Aynı tekellere diledikleri gibi akar-yakıt arama ve üretme imtiyazları da tanımışızdır.

Üretim araçları geniş çapta dışarıdan ithal edildiğinden, üretim araçlarını üreten sanayiin, yurt içinde kurulması olanakları kalmamaktadır.

Emperyalist ülke, dış ülkelere, özellikle geri kalmış ülkelere sadece mamûl maddeler değil, doğrudan doğruya sermaye de ihraç etmektedir. Kapitalist ülkede emtia ihracatının dışında sermaye ihracatının özel bir önem kazanması, kapitalizmin emperyalizme dönüşmesinde tayin edici bir etken olmuştur. Sermaye ihracı, onu ihraç eden ülkeyi, rantiye-devlet (tefeci-devlet) durumuna; sermayeyi ithal eden ülkeyi de borçlu-devlet (soyulan-devlet) durumuna getirir. Soyulan devletin topraklarında emperyalist tekel, hiç bir zaman kendini emniyette hissetmez. Suçunu müdriktir çünkü. Ekonomik egemenliği yanında askerî ve stratejik egemenliğini de bu nedenle kurmak zorunluluğunu duyar. Soyan-devlet soyulan-devletin tüm devlet yönetimine olduğu gibi, ordusuna da bu nedenle el atmak istiyecektir. Bunu ille de belirli bir ülkedeki çıkarları açısından değil, o bölgedeki, örneğin, Orta-Doğu'daki çıkarlarının savunulması ya da yeni saldırılarını gerçekleştirmek için zorunlu görebilir.

Emperyalist ülkelerin çıkarları açısından, geri kalmış ülkeyle olan ilişkileri tayin eden bir başka ekonomik etkene değinmemiz de gerekir:

Kapitalizmin emperyalizme dönüşmesi demek bir bakıma da sermayenin organik bileşiminin değişmesi demektir. Sermayede makinelere, tesislere ayrılan kısım, işçi ücretlerine ayrılan kısımdan eskiye oranla artık daha büyük bir yer almıştır. Bu değişiklik kâr orantısını düşürmektedir. Düşük kâr orantısıyla tekel'in genişletilmiş-tekrar-üretim olanakları azalmaktadır. Genişletilmiş-tekrar-üretime geçemeyen tekel ise, iflâs bayrağını çekmeye aday oldu demektir. Tekellerin geri kalmış ülkelerden sağladıkları en üstün kârlar imdada yetişmeli ki, tekel, genişletilmiş-tekrar-üretimini, gerçekleştirebilsin.

İşte emperyalizmin, yardım elini uzatan alicenap davranışında, geri kalmış ülkelerin soyulup soğana çevrilmesiyle sonuçlanan böylesine bir ekonomik neden yatmaktadır. Bu sonuç, doğal olarak, geri kalmış ülkedeki millî sermaye birikimi olanaklarını geniş çapta ortadan kaldıracaktır. Bir başka deyişle, üretim biçiminin değişmesinde ilk muharrik olan üretim araçlarının gelişmesi olanaklarını ortadan kaldıracaktır.

YERALTI ZENGİNLİKLERİNİN YAĞMASI

Üretim araçlarının üretimi, öncelikle onun maddî yapısını meydana getiren nesnenin varlığını gerektirir. Yâni üretim güçlerinin bir diğer unsuru olan hammaddeyi. Oysa emperyalizmle bizdeki gibi, yakın ilişkisi olan bir ülke yeraltı zenginliklerinin emperyalist tekeller tarafından talan edilmesine boyun eğmiş demektir. Boyun eğmeden yakın ilişki söz konusu değildir zaten. Emperyalist tekel yok pahasına bu hammaddeyi ele geçirmeli ki, o en üstün kâr gerçekleşebilsin.

Bu nedenle, geri kalmış ülke, üretim araçlarındaki gelişmeyi sağlayacak olan maddî temelden de yoksun kaldı demektir. Yeraltı zenginliklerinin deniz suyu gibi tükenmez bir yanı yoktur. Sınırlıdır. Bunları hem yabancı tekellere peşkeş çekeceksin, hem de vatansever sayılacaksın, millici güçler arasında adın geçecek. Olmaz öyle şey! Bakır yeraltı servetlerimizin talan edilmesi yolunda çaba harcadın, ya da göz yumdun, ya da gerekli tepkiyi göstermeden, CİA'nın takdirini kazanan bir pasifizm içinde yuvarlandın mı, yalnız bu günün gençleri değil, gelecek kuşaklar da seni lânetlemekte tamamen haklı olacaklardır.

İŞÇİ — İŞSİZLİK — GÖÇ

Üretim güçlerinin bir diğer unsuru da üretimdeki insandır.

Üretim araçları ve onun maddî yapısı olan hammaddesi emperyalizmin denetimine girmiş bir ülkede, üretimde çalışan insanlar da bu denetimden etkilenecektir kuşkusuz. Yeraltı servetlerini yabancıya peşkeş çekip, üretim araçlarını dışardan ithal etmek demek, geri kalmış ülkedeki işçiyi, işsiz bırakmak demektir. Ya da milyonlarca işçiyi fiilen anasından bacısından, çoluğundan çocuğundan koparıp yurt dışına sürmek demektir. Hangi işçiyi sürmek demektir? İlk ya da orta öğretimini tamamlamış, askerliğini yapmış, sıhhî muayeneden geçip, sakatlığı ya da herhangi bir özrü olmayan, tuttuğunu koparan işyiçi sürmek demektir.

Oysa, bizde okuyup yazma bilenler sayılıdır. Sakat ve dertli olmayanlar da sayılıdır. Yâni el oğlu, ihtiyarları, körleri — topalları, dertlileri bize bırakıp, sütün kaymağını lütfen kabul etmektedir. Bu yurt dışına göçüp, el kapılarında çalışmak zorunda bırakılan işçilerimiz **bu fakir ülkeye acaba neye mâl olmakta,** diye düşünüldüğünde, **bu yıl şu kadar yüzbin işçiyi daha yurt dışına yolladık** diye öğünen politikacıların, ne büyük bir ihanet içinde bulundukları, apaçık, ortaya çıkıverir. Şöyle ki, bizim analarımız dünyada en çok doğuran analardır. Doğurmasına doğurur da, bebeklerini yaşatma olanaklarından yoksundur. 3-4 bebeği sağsalim büyümüşse 5-10 bebeğinin birbiri arkasına ölüvermesi pahasınadır. Yani bu 3-4 çocuk, kardaşlarının ölmesi pahasına vardırlar. Bu ana, ölen yavrularını da sembolize eden, üzerine titrediği bu yetişkin yavrularının habire yurt dışına göçüp gitmesine katlanmak zorunda bırakılmıştır. Oysa bu ana, ölenler de dahil, hepsini 9 ay karnında taşımıştır. Onları yıllarca emzirmiş, yıllarca altlarını temizlemiştir. Çoğunu okutamamıştır. Bir ikisini okutma olanağını bulmuştur nasılsa Okuyanlar, bu olanağı kardaşlarının okuyamaması pahasına, bulmuşlardır aslında. Yalnız ananın, babanın değil, onu okutan öğretmenin, askerde onu eğiten subayın, emeği de, göçüp gitmektedir bu arada.

Kapitalist toplum düzeninde iş-

güçü herhangi bir meta gibi fasulya - mercimek gibi, dikiş - makinesi gibi meta muamelesi görür. Metaların üretiminde ise ıskartaların maliyet fiyatına sokulması zorunludur. Aksi halde, işletme, ayakta durma şansını kaybetti demektir. Bir memleket, dış ülkelere işçi yollarken, aslında işgücü denen meta yollamaktadır. Bu işgücü metaına ıskartaların, ölen kardaşların, dertlilerin, sakatların maliyete eklenmesi şöyle dursun, göçülen ülkedeki işçi ücretlerinin çok aşağısında, bir ücret ödenmektedir sadece. Ama kapitalist ülke, geri kalmış ülkeye, herhangi bir işgücü ihraç etmeye görsün, anasının nikâhını ister.

İşçilerimizin dış ülkelere göç etmesi sorununda, üzerinde durulması gereken önemli bir nokta daha vardır. Kapitalist toplum düzeninde işgücü emtia işlemi görür ama, bu işlem, işgücünün farklı olan özelliğini ortadan kaldırmaz. İşgücünden gayrı hiç bir meta yoktur ki, kendi değerinin üstünde bir fazla değer yaratsın. Bu nedenle sermaye birikiminin kökeninde işgücünün tıpkı bir meta gibi pazarda satışa çıkarılmış olması yatar. Son tahlilde aldığı ücret üstünde değer yaratıcılarımız, emperyalizmle mevcut ilişkiler sonucu yerinden yurdundan edilmekte, oradaki sermaye birikiminde etken olmaktadırlar.

Bu arada, karınca, kaderince birikmiş olan üretim deneyleri, işçi hünerleri de, göç eden işçilerimizle birlikte dışardaki tekellerin hizmetine girmektedir.

ÜRETİM İLİŞKİLERİNE GELİNCE

Üretim İlişkilerine gelince, ya da mülkiyet ilişkilerine :

Önce üretim araçlarının mülkiyet ilişkilerine değinmemiz gerekir. Kişisel mülkiyet yürürlüktedir. Üretim araçlarının üretimi dış ülkelerde yapıldığından, üretim aracını ithal eden mülk sahibi, çoğunlukla, borçlu durumdadır. Bundan böyle borç ödeninceye kadar kişisel mülkiyet henüz kişiliğini kazanmamış demektir. Kalan borç oranında yabancı firmanın araç üzerinde mülkiyeti var demektir.

Bir de emperyalist ülkenin tekeli, kendi ülkesinde ürettiği üretim aracını, geri kalmış ülkedeki işbirlikçi kapitalistle, ortak mülkiyet biçiminde işleterek üretimde yaratılan mamûllerin de mülkiyetine, geniş çapta sahip çıkmaktadır.

Bir de, yabancı tekelin geri kalmış ülkede doğrudan doğruya kendi mülkiyetinde olan üretim araçlarıyla, üretimde bulunma biçimi vardır. Ülkemizde yaygın olan bu biçim değil, ortaklık biçimidir. Yabancı tekel sermayesi, ne kadar hâkim durumda olursa olsun, firmanın başına bir **«Türk»** sözcüğü yerleştirmeyi ihmal etmez.

Bir de emperyalist tekel, çıkarı gereği, üretim aracını hiç yerinden oynatmadan, geri kalmış ülkeye doğrudan doğruya tüketim malları ihraç etmenin yollarını arar, bulur. Hem de gümrük bile ödemeden. Ortak- -Pazar hikâyesi, bu bulunan yollardan bir tanesidir.

Emperyalist tekeller, bu ve benzeri daha birçok kombinezonlarla, yukarda değindiğimiz, o en üstün kârı sağlamak için, geri kalmış ülkedeki üretim araçlarının mülkiyet ilişkilerinde ne yapar yapar, egemen duruma geçer.

Üretim ilişkilerindeki ağırlık kendini, üretim aracına sahip olan (patron) ile üretim aracına sahip olmıyan, üretime işgücünü satarak katılan (işçi) arasındaki ilişkide gösterir. O en üstün kârı sağlıyabilmek için geri kalmış ülkedeki işçiye emperyalist ülkedekine oranla çok düşük bir ücret ödenmelidir ki, bu kâr gerçekleşsin. İşçi sınıfımızın, başında boza pişiren, sendika yöneticilerinin Amerika'da eğitilmeleri bu nedenle rastlantı değildir.

Üretim ilişkilerinden söz açtığımıza göre, toprak üzerindeki mülkiyet ilişkilerine de kısaca değinmemiz gerekir.

Bu ilişkiler de kişiseldir. Yalnız Cumhuriyet'ten önceki toprak üzerindeki mülkiyet ilişkileriyle Cumhuriyet,ten sonraki ilişkiler arasında önemli farkların olması gerekir. Padişahlık düzeni, son tahlilde, merkezî feodal bir düzendir. Feodal düzendeki toprak mülkiyetinin özelliği ise, kapitalist toplum düzenindeki kişisel mülkiyetten farklıdır. Her ne kadar feodal düzen içindeki toprak mülkiyeti, kapitalist toplum düzeninin kişisel mülkiyet biçimlerini yansıtır biçimde, zamanla gelişmeler gösterirse, de, feodalitedeki toprak mülkiyetinin hiyerarşik karakteri, toprağın bugünkü dağılımında önemli bir etken olarak hâlâ varlığını sürdürmektedir. Ve yurdumuzun bazı bölgelerinde hâlâ feodal ve yarı - feodal unsurlar eski hamam eski tas tam bir derebeyi gibi hüküm sürmektedirler.

Hem Cumhuriyet'i dilinden düşürmeyeceksin, hem de vaktile padişahlık düzeninde filanca kimselere hizmet, sadakat, görevleri için verilen toprakları o filanca kişinin kişisel mülkiyeti sayıp, nesillerine intikalini kabulleneceksin. Padişahlığı ortadan kaldırmak demek, onun kurmuş olduğu düzeni ortadan kaldırmak demektir. Padişahlık düzenini tayin eden en önemli unsur ise egemenliğini kurduğu toprak üzerindeki mülkiyet ilişkileridir.

Cumhuriyet ilân edileli nerede ise yarım yüzyıl olacaktır. Oysa topraklarımız üzerindeki mülkiyet ilişkileri Cumhuriyet yönetiminden de devralındığı biçimde sürüp gitmektedir. Toprak reformunu elli yıldır yapmayan Cumhuriyet iktidarları, bu topraklar üzerinde aslında padişahlık düzenini sürdürüyorlar demektir.

HUZURUN İADESİ

Askerlerin Demirel'i iktidardan uzaklaştırmasından sonra, yeniden hükûmeti kurmuş bulunan Erim'in beyanlarında yurdumuzun içinde bulunduğu açmazın kökenine, yâni emperyalizmle özellikle Amerikan emperyalizmiyle kurulmuş olan siyasî, askerî ekonomik ilişkiler sonucu geri kalmış bağımlı bir ülke durumundan sıyrılmamız sorununa, değinilmemiştir bile. En çok tekrarlanan **huzur** sözcüğü olmuştur sadece. **Huzurun iadesi sözcüğü.**

Hem emperyalist boyunduruğun, feodal boyunduruğun altına yatıracaksın bu milleti, hem de onun boyunduruğu parçalama eyleminden yakınıp **huzurun iadesini** çağıracaksın. Hem yeraltı servetlerini emperyalist tekellerin yağmasına terkedeceksin, emperyalist askerî güçleri topuyla - tüfeğile, askerî üsleri nükleer silâhlarıyla yurt topraklarına sokacak onu baştacı edeceksin, hem de **Bağımsız Türkiye** sloganı etrafında direnen vatanseverleri, anarşist hareketler var deyip, kurşun yağmuruna tutmağa kalkacaksın : Ve bütün bunlar, huzuru aramak için olacak!..

Onlar araya dursunlar. Arayan mevlasını da bulur, belâsını da. Bu milletin emperyalist boyundurukta Paşa Paşa pineklemesi vatan satıcılarına, millet düşmanlarına huzur getirir ama, milletin varlığını doğrudan doğruya tehdit eder. Emperyalizme karşı ilk millî kurtuluş savaşını zaferle sonuçlandırmış bir toplumdan, bundan daha küstahça bir talepte bulunulamaz.

PARİS KOMÜNÜ 1871-1971

GÖKLERE TIRMANANLAR

■ **Burjuva demokratik devrimlerin öncü sınıfı burjuvazi, işçi sınıfının başkaldırışı karşısında, işçilere karşı, feodallerle birleşti.**

■ **Komün, yeni bir devlet makinesi kurdu. Hazır devlet makinesine el koyup, onu, kendi amaçları için kullanamayacağını kanıtladı.**

RASİH NURİ İLERİ

Yüzyıl önce oluşan büyük işçi hareketi, Paris Komünü, bir sürecin sonucudur. Bu devrimci hareket ondan sonraki bütün devrimci haraketleri etkilemiştir. Nereden gelinip nereye gidildi, bunu inceleyelim.

Feodal devlete, yani soylular ile kiliseye karşı yapılan Büyük Fransız Devrimi, özgürlük, kardeşlik, eşitlik parolalarıyla bütün emekçi halk tarafından başarıya ulaştırıldı. Devrimde önderlik, burjuva sınıfında idi. Amaç burjuva demokratik devrimdi, burjuva üretim ilişkilerini hâkim kılmaktı.

Beraberce başarılan devrimden yarar görmeyen, en ölçüsüz burjuva sömürüsü ile karşı karşıya kalan işçi sınıfı 1848 yılında, kendi hesabına devrimci bir harakete girişti. Fransa'da eski iktidarı yıkıp sosyal bir cümhuriyet kurdu, kurduğunu sandı. Ancak, işçi sınıfı, devrimci atılımı ile yeni bir hükümeti iş başına getirmekle birlikte, eski devlet makinasına dokunmadı, devrimci atılım hafifleyince, toparlanan hâkim sınıflar, bu eski devlet kurumlarına dayanarak, Fransız proletaryasını aynı yıl içinde ezdiler.

1848 Devrimi bütün Batı ülkelerine sıçradı; amacı burjuva demokratik devrimi başarıya ulaştırmaktı. Ancak durum değişmiş, işçi sınıfı, kendi benliği ile baş çekmeye başlamıştı. Burjuvazi, iki tehlike arasındaydı, bu yüzden eski feodal devletle işçi sınıfına karşı işbirliği etmeyi seçti: Örneğin Almanya'da Bismark'tan reformlar dilenmek, feodal bölünme yerine merkezî devleti kurdurmak üzere feodalite ile uzlaştı, işçi sınıfını beraberce sindirdiler.

Gerici Prusya devleti ile gerici 3. Napoleon Fransası arasındaki savaşta, Fransız orduları ezilince, Paris işçi sınıfı direndi. Korkan Fransız burjuvazisi, önce Paris'teki topları kaçırmak istedi, sonra başaramayınca Almanlardan destek istedi, kendi halkına karşı kullanmak üzere esirleri Almanlardan geri aldı. Bu mücadele, 72 gün sürmüş ve yeni bir dünyanın habercisi olmuştur.

Bu ayaklanış hakkında, Marx ve Engels, 1872'de şöyle yazıyorlardı: «Komün, işçi sınıfının, hazır devlet makinesine el koyup, onu kendi amaçları için kullanamayacağını ispat etmiştir.» **«Komünist Manifesto 1972 önsözü.»** Marx ve Engels, Komün deneyinden sonra, **Manifest'te** bazı değişiklikler gerektiğini ileri sürmüşlerdir.

Marx'ın büyüklüğünün bir yönü, Komün karşısındaki tutumunda iyice belirir. Ayaklanmadan önce, harakete geçmeyin mutlaka ezilirsiniz, dediği halde, buna rağmen haraket başlayınca işçi sınıfının şahlanışını bütün gücü ile destekledi, ona pratik öğütler verdi, öğütler dinlenseydi, durum çok daha elverişli olurdu. İşçi sınıfının bu atılımından çok değerli teorik dersler çıkardı. Marx, Paris işçileri devrimci harekete örnek oldu, bazı yenilgiler zaferler kadar yaratıcı olur, savaş vermeden geri çekilişler ise uzun zaman için maneviyatı bozar, tezini ileri sürdü.

Paris komünü, hâkim sınıfları o kadar korkuttu ki, hâkim sınıflar, günlerce süren, kadın ve çocuk farkı bile gözetmeyen korkunç bir katliama giriştiler. Kendi halkına düşmanlığı ile ün salmış general Gallifet, sokaktan geçenler için, «akıllıya benziyor, kurşuna dizin» emrini verebiliyordu. Karalama kampanyası ise yıllarca sürüp gitti.

Komünün dünya devrim haraketi için teşkil ettiği katkı, Paris işçilerinin kendinden gelme olarak, ihtiyaç karşısında buldukları yeni yönetim şeklidir: **Komün.** 1905 devriminde Ruslar, buna, **Sovyet** ismini taktılar; bu yeni iktidar şekli, 1917 ihtilâli ile dünyanın altıda birinde zafere ulaştı. Mustafa Kemal Paşa bu yönetimi **Şûra** olarak adlandırır.

Komün'den çıkan olumsuz ders de şuydu. İşçi sınıfı, mücadelesinde yoksul ve orta köylülüğü kendi safında sürükleyemezse, hâkim sınıflar, zengin ve orta köylülüğü peşlerine takıp işçi sınıfını ezerler. Paris'ten başka birçok şehirde komünler kurulduğu halde, köylülük bir tarafa bırakıldığı için başarı sağlanamamıştır. Paris komününün, bu yepyeni mücadele ve örgüt şeklinin başka hataları da olmuş, ilk günlerde, hükümet ihanet edince, halkın silâhını hile ile almak isteyince, bir adım ötede Versay'da bulunan bu hükümeti esir etmeyi düşünemedi. Aynı şekilde bankalar elindeyken onların kasalarına el koymayı düşünemeyip müdürlerinden borç para istemekle yetindi. Hattâ açıkça casusluk ve sabotaj yapan karşı-devrimci gazeteleri bile kesin olarak susturanadı. Ancak bütün bu gevşeklikler de sonraki haraketler için birer ders oldu.

Paris Komünü kan içinde boğulurken, onu 46 yıl sonra zafere ulaştıracak Tatar asıllı bir bebek Rusya'nın Simbirsk şehrinde yeni yeni emeklemeğe başlamıştı.

15-16 Haziran direnişinden sonra işten çıkarılan işçilerin 1.300'üne egemen sınıflar iş vermemek suretiyle devrimci eylemi boğmak istediler, ama...

"...pişman değilim. Çektiklerimden. gördüklerimden sonra devrimci bilincim daha da arttı."

BASKILAR DEVRiMCi İŞÇiLERi SiNDiREMEDi

SADIK AKINCILAR

İşçilerin siyasi hak ve özgürlüklerine aykırı olan bir kanun tasarısına karşı on binlerce devrimci işçi, haklı bir direnişe geçmişti.

Direnişten sonra sıkıyönetim ilân edilmiş ve pek çok arkadaşımız tutuklanmıştı. Durumu fırsat bilen işbirlikçi patronlar, derhal toplu halde işçi çıkartmaya başlamışlar ve toplam olarak bin üç yüz devrimci işçiyi işten çıkartmışlardı.

Patronların bu tutumlarının nedeni şuydu:

1) Devrimci işçilerin, diğer işçi kardeşlerine sınıf bilincini yayarak sömürüye karşı durmalarını önlemek.

2) Kıdem ve ihbar tazminatı ödemeöten kurtulmak.

AP. İktıdarı da, patronların devrimci işçileri, tazminatsız olarak çıkartmalarına tam bir destek olmuştur.

Tazminat ödememekle patron dileğine kavuşmuştu ama, işçilerin bilinçlenmelerine engel olamadı

15-16 Haziran direnışı, işçiye, kimlerin kendinden yana, kimlerin kendine karşı olduğunu, özdeneyi ile kavrama olanağı verdi. İşçiler gerektiğinde en iyi dayanışmayı yapabileceklerini, haklarını ancak omuz omuza vererek alacaklarını, ancak bilinçli bir şekilde örgütlendikleri gün sömürüye son verebileceklerini öğrendiler.

İşten çıkartılan devrimci işçiler tekrar iş bulabildiler mi? Kendilerine tekrar baskı yapıldımı? İşsiz bırakılmak, baskı görmek, onlara yılgınlık mı verdi, yoksa devrimci bilinçlerini daha da mı biledi?

Bazıları ile konuştuk.

Yukarıdaki soruların cevaplarını bize, en iyi onlar verecektir.

Aşağıda ve gelecek sayımızda devrimci işçi arkadaşlarımızın sözlerini aynen nakledeceğiz. Bundan sonra da sorunlar ve çözüm yolu üzerinde duracağız.

Sungurlardan çıkartılan bir devrimci işçi arkadaşımız diyor ki:

«Sungurlar fabrikasında toplam beş yıl çalışmışlığım var. 15-16 Haziran direnişimizden sonra fabrika ayın 22 sin de iş başı yaptı. Ben de işe başladım. O gün senelik iznimi verdiler. Ben de izine ayrıldım. Ben izine çıkınca ertesi gün çıkışımı yapmışlar. Ne tazminat, ne bir şey vermeden çıkarttılar. Beş senelik emeğim vardı. Sendika onikinci ayın onbeşine kadar bana sosyal yardım verdi, sonra kesti. Ondan sonra ne arayan, ne soran oldu. Hangi fabrikaya gidip iş istesem, bana iş vermediler. Aralarında haberleşiyorlar herhalde. Hammallık yaptım ekmeğimi çıkartmak için. Onu da her yerde yaptırmıyorlar. Şimdi kereste hamallığı yapıyorum. Elime hafta da yüz lira geçmeğe başladı da biraz yemek ekmek yüzü gördük.

Son üç aydır sadece tarhana ekmek yerine mısır pişirip yedik. Onlar da köyden geldi. Aylardır evime çay girmiş değil. Çay yerine tarhana, yemek yerine tarhana. Çok çektik. Bereket çoluk çocuğum yok. Bir karım, bir ben... Yoksa hiç dayanamazdık. Biz hakkımız için yürüdük sonra bu hallere düşünce kimse elini uzatmadı çektiklerim beni yıldırmış değil. Şimdi dostumu düşmanımı daha iyi anladım. Devrim için sonuna kadar çarpışacağım insanı iki kere öldüremezler ya zaten böyle çekerek her gün ölüyoruz.»

Sungurlar'dan çıkarılan başka bir devrimci işçi devam ediyor:

«Beni de beş kuruş para vermeden çıkarttılar. Sıkıyönetime sığınıp tazminat vermeden bu işi hallettiler. O kadar işçiye tazminat verseler dünyanın parası tutardı. İş için baş vurduğum fabrikaların çoğu sen şurdan şu hareketlerinden dolayı atılmışsın. Bizde de aynı şeyi yaparsın diyorlar. İşçiye ihtiyaçları olduğu halde almıyorlardı. Aralarında iyi örgütlenmişler. İktıdar onlarda. Tek tek bizi eziyorlar. Birleşmiş örgütlenmiş olsak yapamazlar bunu. Ben de çok çektim işten çıkınca. Bakkal kasap hemen veresiyeyi keserler. Kahveye girip bir çay içecek, sigara alacak para bile bulamadığım zamanlar oldu. Direnişe geçtiğim için pişman değilim. Bu eziyetlerin on mislini yapacaklarını bilsem yine devrimci eyleme katılırım. Çektiklerim gördüklerimden sonra devrimci bilincim daha da arttı.»

İŞTEN ÇIKARILAN İŞÇİLER

Sungurlar	150	İşçi
Otosan	756	»
Singer	90	»
Haymak	150	»
Özkardeşler	60	»
AEG Eti	10	»
Çelik Halat	10	»
BMC	300	»
Çelik Montaj	340	»
Plastel	11	»
Gislaved	131	»
Özergen Lastik	45	»
Derby Lastik a	104	»
Gizlibant	84	»
Derby Plastik	22	»
Güneş Plastik	38	»
Baby Lastik	21	»
nİan Plastik	17	»
Luxor Tarak	13	»
Mikafor Plastik	10	»
MAN	546	»
Otomarsan	105	»
Vinylex	125	»
Ytong	40	»
Adel Kalem	234	»
Kristal Cam	86	»
Uzel Traktör	200	»
Adana'da Bossa	140	»
İzmir'de Aliağa	480	»

OĞUL OĞUL

Doğulu bir ananın, üniversitede okurken sağcılarla işbirliği yaparak devrimcilere karşı çıkan oğluna gönderdiği mektuptur.

Oğul oğul
ninniler söyleyip
seni beşikte salladımsa
ve üşümesin yavrum diyerek
son mitilimle sardım sarmaladımsa
suç mu ettim oğul ?

Oğul oğul
ben o yanası dilleri sana
«pazarlığa otursun yurdu üstüne»
diye öğretmedim
Konuşsun dedim meydanlarda gümbür gümbür o diller
anlatsın bana
niçin hep sırtımda yük taşıdığımı,

Oğul oğul
ben o tıpış tıpış ayakları
ve yumak yumak o elleri ben
«tatlı kokular sürünsün»
diye büyütmedim
parmaklar tetikte
arpacık, gez ve göz
ayaklar dev gibi yürüşün haramilere
diye büyüttüm oğul.

Oğul oğul
kerpiç evler içinde
kerpiç evler içinde

tezek yakıp büyüttüğüm
ve yumurta satıp okuttuğum oğul,

sen yakana bir kıravat bulup
ve yurdunu sömürenlerle birlik ol
ak yüzümü kara ettin oğul,
oğul ben seni büyüttüm de suç mu ettim oğul ?

Oğul oğul
unuttun mu sen
— GREV YAPTI DİYE—
madende nasıl öldürdüklerini babanı ?
Hele HANYA ablanı

Seyit Ağa'nın tam üç ay nasıl kapattığını
unuttun mu sen
unuttun mu oğul

Oğul oğul
Satılmış beyin öküzünü çaldı diye
amcanı karakolda dayakla öldürdüler
ve sonra üçüncü kattan ölüsünü atıp
«intihar etti» dediler
yuttun mu sen
yuttun mu oğul

Oğul oğul
taşlı bulgurun kimlerin içini deldiğini
ve kimlerin mezesinin ecnebiden geldiğini,
ben Hakkâri'de duydum da
sen o koca kent'te duymadın mı oğul ?

Oğul oğul
üstümüzde kimlerin gezdiğini
ve kimlerin bizi kemirip ezdiğin.
ben şalvarımla duydum da
sen kıravatınla duymadın mı oğul ?

Oğul oğul
sen ağalarla beylerden
sen babanı
ve sen amcanı
öldürenlerden
yanasın ha!..
Köpek dövüldüğü kapıyı sever bilirim ben
ben ki Kara Mamoş'un kızı
ve Kel Haso'nun karısı
LEMİDO'yum
olamam köpeğin anası
sütüm sana haram olsun!..

MUZAFFER DİZMEN

TÜRKİYE SOLU

İki haftada bir pazartesi günleri çıkar, siyasî gazete. Yönetim yeri: Yerebatan Caddesi, 43/6, Sultanahmet - İstanbul. Sahibi: **Altan Ahmet Say.** Yazıişleri Müdürü: **Mustafa Lütfi Kıyıcı.** Dizildiği yer: **Son Saat Matbaası.** Basıldığı yer: **Vatan Matbaası.** Havale ve yazışma adresi: P.K. 1340, Sirkeci - İstanbul. Yıllık abone bedeli 35 liradır.

